

andring i den kjøbenhavnske Indkomstskat. Det er naturligt, at to Skatter, der ere saa nær beslægtede som den kjøbenhavnske Indkomstskatlov og denne, ikke ville kunne bestaa jævnsides med hinanden. Det vilde være en ganske utaaelig og upraktisk Ordning. Jeg anser det for givet, at den ene maa følge med den anden, tilmed da denne ny Skat i alle Maader — tror jeg at kunne sige — er bedre og mere rationel end den kjøbenhavnske Indkomstskat. Med Hensyn til Købstæderne skal jeg ogsaa indrømme den højtærede Minister, at saa snart vi komme op til Købstæder af en nogenlunde Størrelse, tror jeg heller ikke meget paa Formue- og Lejlighedsfattens heldbringende Virkning. Det er kun i de smaa Samfund, at den er en virkelig god og tilfredsstillende Skat, men der vil jeg ogsaa fastholde, at den er det, og at ingen som helst Beskatning efter almindelige, for hele Landet gyldige Regler kan erstatte den. Det forekommer mig da ogsaa, at der i Ministerens sidste Bemærkninger var en Indrømmelse af, at man ikke kunde tænke sig en fuldstændig Oversførelse af Statsindkomstsiften til de mindre Kommuner. Han tænkte sig jo kun et Spillerum aabent, men jeg kan heller ikke i den Henseende være enig med ham. Jeg tror, at i saa lang Tid, som vi kunne overskue, vil for de smaa Kommuner Formue- og Lejlighedsfattens nu som før være den Skat, som nærmer sig mest til Idealet, den Skat, som i Virkeligheden bedst rammer Statteevnen. I hvert Fald er jeg meget glad over, at den ærede Minister ikke har forelagt en Lov om Forandringer i de kommunale Skatteforhold sammen med denne Lov her. Jeg nærer nemlig den bestemte Forvisning, at hvis det var sket, og navnlig hvis Vedtagelsen af en saadan Lov var bleven knyttet som Betingelse til Gennemførelsen af denne Lov her, vilde det have været det samme som at give denne Lov her Gift, og det vilde have været stor Synd, da det synes, som om den vedblivende vinder saa godt som almindelig Anerkendelse fra alle Partiers Side. Jeg ser her bort fra, at der vel kan have været enkelte, som have rejst Indvendinger. Gennemgaaende maa det vistnok siges, at Loven her i dette Ting er bleven gunstig modtagen og vi maa altsaa holde alt borte, der kunde vanskelig-

gøre Gennemførelsen af den og navnlig ikke knytte nye Betingelser til den. — Endelig skal jeg gøre en Bemærkning over for det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds og andre ærede Medlemmer, der stærkt fremhævede, at man vel var villig til at give Landkommunerne en Gave, men man ønskede saa ogsaa, at det skulde rigtig understreges og slaas fast, at det var en Gave, man gav; man ønskede ogsaa at stille sin Udelmodighed i Transparent. Jeg fastholder, at der ikke er nogen som helst Grund til den Opsættelse, at der her skulde være en Gave, at der her skulde være noget, der ydedes som en Velvilje fra en Samfundsklasse til en anden eller fra en Del af Landet til en anden. Det synes mig saa tilstrækkelig paavist under denne Forhandling, at jeg ikke skal komme tilbage dertil, at der her kun er Tale om en Tilbagebetaling af ydede Skatter nogenlunde i Forhold til Folketallet, og i hvert Fald saaledes, at København faar tilbagebetalt en Skat, der er større end den, der er ydet; og dernæst er der Tale om Paalæggelse af en ny Skat, som i Almindelighed maa siges at være anerkendt at ramme — i alt Fald efter Landets Dele — nogenlunde retfærdig. De Indvendinger, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds og andre ere komne frem med, gaa jo nemlig ikke ud paa, at den ene Landsdel ved selve denne Lov bliver begunstiget frem for den anden, men de gaa ud paa, at der kan være Ubillighed og Ulighed med Hensyn til forskellige Personer og forskellige Interesser, men det bliver jo noget andet. Altsaa det er almindelig anerkendt fra alle Sider, at Indkomst- og Formueskatteoven ikke indeholder nogen Ubillighed i og for sig mod København eller Købstæderne, men at den ramme Statteevnen nogenlunde ligelig over det hele, og naar disse to Kendsgerninger faktisk ere fastslaaede, saa er der heller ikke nogen Grund til at tale om en Gave eller tale om et Offer fra den ene til den anden. Denne Betragtning vinder jo ogsaa i Styrke ved, hvad der fremkom fra den højtærede Indenrigsminister nylig: Den højtærede Indenrigsminister er jo uenig med det ærede Medlem fra Lemvig (Naberg) om, hvorvidt Gammelstatten skulde kunne betragtes som en Grundbyde eller som en Skat. Jeg skal ikke komme ind